

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-й годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: улиця Чарнецького ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданя і за зложеном оплати поштової.

Рекламації незапечатані вільні від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові в агенції дневників пасажа Гавемана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінції:

на цілий рік К. 4-80
на пів року „ 2-40
на чверть року „ 1-20
місячно . . . „ — 40

Поодинокое число 2 с.
З поштовою пересилкою:

на цілий рік К. 10-80
на пів року „ 5-40
на чверть року „ 1-20
місячно . . . „ — 90

Поодинокое число 6 с.

Промова посла Барвіньського

в загальній розправі над бюджетовою провізориєю на 56. засіданню Ради державної дня 3. червня 1901 року.

Висока Палато! Перед кількома днями ухвалила Вис. Палата закон про 9-годинний робочий день для фізичних робітників в копальнях. Душаю, що і ми, послы, маємо право домагатися певних зглядів і правительства і Вис. Президиї. Вимагання, з якими до нас виступають, переходять дійсно наші сили. Прошу даятого звинити, що я в так пізній порі (11½ в ночі), ще позволяю собі просити Вас о увагу. З другого боку прошу о поблажливість, що я по більше як 13-годинний участи в парламентарній праці, бо сьогодні від 10. рано був я на засіданню делегації, тепер дістаюся до слова, і не можу вже з потрібною свідомістю ума говорити.

Як раз від чотирох літ не маємо парламентарно ухваленного бюджету. Не буду вдаватися в причини сеї сумної появи, бо они всім добре відомі. Вигаю отже з великим вдводем сей зворот, який проявив ся з часом в парламентарних відносинах, і сподіваю ся, що ся поправа парламентарного положення буде тривка. Сему помалу поступаючому уздоровленню парламентарних відносин маємо завдячити, що по чотиролітній застої приступаю до парламентарного подагодження бюджету.

Сій обставині, що від чотирох літ не було бюджетової розправи, треба приписати, що послам віднято можливість, обговорити пильні народні потреби. Особливо було се вельми некорисно для економічно слабших і культурно

запедбаних народів, до яких належить також руский нарід. Позаяк ведемо розправу над бюджетовою провізориєю, якою передовеім займаємо ся, а розправа над цілим бюджетом відложена на пізнійший час, то я лише в головних нарисах буду говорити про потреби і домагання руского народу, застерігаючи собі ширше обговорене на пізніше.

Передовеім нехай мені вільно буде депо сказати про економічне положення руского народа. Є. Екец. міністер екарбу в своїх выводах про бюджет на 4-ім засіданню посольської палати з 12-ого лютого сего року зазначив справедливе, що ніколи не можна відчутти живчика державних фінансів, наколи не чує ся живчика народного господарства, і задав питаня, яке є властиво наше економічне положення. При обговоренню сего питаня поділив міністер екарбу велику громаду інтересованих і суспільности на три часті, а іменно на такі особи і заводкові заводи, котрим нині добре поводить ся, далше на тих, котрим мірно поводить ся, а на останку признав, що на жаль зовеім природно і дійсно є велике число таких людей і заводів, котрим рішучо зле поводить ся.

Кольки глянемо на економічне положення руского населення в нашій державі, то думаю, що ніхто не посудить мене о пересаду, наколи скажу, що руске населення належить до сеї останньої категорії, котрій зле поводить ся. Далеко переважна часть руского населення належить до рілничного заводу, незначна часть займає ся ремеслом і крамарством, а дуже дрібна часть давних рілників протягом часу зійшла наслідком некорисних економічних відносин і лихви на безземельних пролетарів. Ціла черга літ непоради і часто повертаючих елементарних шкід та інші некорисні еконо-

мічні обставици, довели до такого зубоження селянства, що спроможність їх супроги фінансових вимог держави дійшла до границ можливости, а навіть вичерпала ся. Наслідком податкових тягарів (коли маємо, крім державних податків, на увазі ще додатки краєві, повітові і громадські) і лихого економічного положення, є в широких верствах народу така страшна нужда, що доводить населення до розпуки. Руске населення, що з таким привязанем держало ся одідишеної батьківщини, тепер то з розпуки, а часто з підмови несумлінних агентів переселяє ся до Америки, сподіваючи ся найти там ліпший прожиток. Але не тільки лихе економічне положення, але також визиск населення лихварами, супроти яких селянин, мимо закона про лихву, стоїть безборонним; часто нелюдяне обходжене з селянами деяких адміністративних оргнів, а особливо податкових ексекторів, причиняють ся до того, що населення радо слухає обіцянок несумлінних агентів, і йде в незнапі краї, понадаючи там часто в найбільшу нужду. Звертаю увагу на мої інтерпеляції, внесені до Єго Екец. міністра президента і міністра судівництва, які доси не удостоїли ся відповіди, хоч дають багато материялу правительству, щоби видати потрібні розпорядки.

Передовеім треба селянинові дати спромогу, видобути ся з лихого економічного положення і відосібного становища. Се заслугоє на признає, що правительство здобуло ся на політику інвестицій (вкладів) на великі розміри і переведе систематичне водних доріг, бо через се піднесе ся продукція і торгівля в Австрії (Пос. Пігуляк: в Буковині ні!) Се великий жаль, що там сего не буде. Висунені на перед регуляції рік дадуть неперечно по-

ПАПІРОС.

(З французького — Юлія Клареті.)

(Конець).

III.

Кілька годин пізніше, до квартири генерала Гаррідо, воєки увели Араквіля. Був то шестий день від хвилі. в котрій Баскійєць приймив ся погубити Цукаррагу. Гаррідо аж цинив ся з лютої по послідній поразці. Тому приймив прибувшого гнівно і непривітно.

— Чого тут хочеш? — спитав на ветуці. — Маю сильне підозрінє, що ти перестеріг Карлієтів о моїх намірах.

Араквіль мовчав хвилию, відтак немов би з трудом вицідив, глядячи понуро на генерала:

— Пане генерале! Ви сказали, що житє Цукарраги варє маєтку. Тепер я прийшов по той маєток, бо страшно єго заробив.

— Як то „заробив“? — спитав Гаррідо, зморщивши брови і прошибаючи зором блідого як труп Баскійця.

— Цукаррага не стане вже против вас на чолі своїх воєск!

— Не жите?

— Або — так, або найпізніше завтра вже не буде жити.

Старий генерал був до глибини зворушений. — Оповідж, як то було? — відозвав ся. Араквіль оповів цілу річ з всіми подробицями, як спершу хотів убити вождя Карлієтів в отвертій борбі, але коли поцав в неволю, мусів скористати з доброї нагоди і затроїв перевязку отруєю.

Старий Гаррідо тяжко віддихав; здавалось єму, немов би єго хто душив. Черні очі горіли як розпалені вуглі. Повтаряв лиш заєдно:

— Ти то зробив? Убив раненого?

— Атже він також убивав? — толкував ся Араквіль. — Виж самі говорили, пане генерале, що винен був смерті тисячий людей!

— Так, так! Але то на полі битви — крикнув Гаррідо. — На полі битви! Розумієш?

Однако Араквіль не розумів. Аби дійти до цілі, аби посісти Пену, не бачив в средствах ніякої ріжпниці. Вєй були добрі.

Випитавши Баскійця о місце побуту Пени і єї вітця, прикликав генерал адютанта, і вказуючи на Араквіля, сказав:

— Того чоловіка завести до табору і стерегти єго до завтра. На рано замовити сьвященника і виписані на тій картці особи. Буде весіле.

Араквіль перевів ніч майже безсонно. Успув аж над рапом, а коли обудив ся, був день на небі.

Офіцер, на чолі відділу стрільців, прийшов по него.

— Хто мене кличе? — спитав.

— Генерал Гаррідо — відповів офіцер.

Однако на дальші питання не одержав Баскійєць ніякої відповіди.

Окружений воєками, ішов Араквіль містом в сторону головного ринку, де стояла церков. За кільканаїцять минут були на місци. Ціла велика площа була натовплена цікавими і воєском, уставленим в ряди. По середині стояв блідий Гаррідо, окружений офіцерами, а кілька кроків від него, в білій весільній одежі, красна як ангел Пена, з своїм старим вітцем.

Араквіля приведено перед Гаррідо. Переходячи попри Пену, кинув на неї повний любови погляд, однако дівчина спустила очі.

— Прикликати сьвященника — приказав Гаррідо.

Немов би дожидає того візваня, станув сьвященник небавом на порозі церкви, одітий в єпітрахиль, з єрібним хрестом в руці.

— Тібурейо Ехеґарай — відозвав ся тоді генерал, обертаючи ся до вітця Пени. — Отсе стоїть перед вами Гуан Араквіль, що складає два тисячі таларів, т. є. суму, якої ви вимагали від него, тоді, як возьме вашу дочку за жену. Обітниця мусить бути виповнена. Годи-те ся на то супруже?

— Так! — відповів селянин.

— Гуане Араквіль — говорив дальше генерал. — Годиш ся взяти отсе Пену Ехеґарай за жену?

біч будови водних доріг і каналів сільському населенню нагоду до зарібку, а з другого боку запобіжать знищенню, яке заподівають повені (Пос. Пігуляк: на Буковині ні!). Але з становища селянського населення мушу зазначити, що значнійше приневолене країв, котрі і так фінансово підцупали, до участі в коштах будови водних доріг є неможливе. В усіх змаганнях правительства до вкладів конечно належало-б ся звертати бачність передовсім на селянство, бо оно є підвалиною держави і доси майже зовсім є занедбане.

(Дальше буде).

Вісти політичні.

(Конец парламентарної сесії. — Мароканське посольство в Європі).

Палата послів відбула вчера останнє а палата панів нині відбуде останнє засіданє. Нинішня Wiener Ztg. оголосить скликанє соймів. Сойм чеський буде скликаний на 18 с. м., а інші, між ними і сойм галицький на 17 с. м. Вчера відбула палата послів два засідання. На засіданю перед полуднем, як звичайно, відчитано цілий ряд інтерпеляцій і внесень. Між ними було також внесене посла Мойси о урегулюваню Пруту в цілім горішнім бігу. Вільша часть бесідників зрєкла ся голосу, аби не продовжувати дискусії над локальними залізницями і в наслідок того цілий закон ухвалено по двох годинах. Яка була вчера палата спокійна доказує то, що коли президент показав послам до 100 резолюцій і спитав, чи посли годять ся на всі ті резолюції (резолюції після реґуляцію мають бути відчитувані в цілості) ціла палата встала, чим дала знак, що приймає всі ті резолюції. На вечірнім засіданю полагоджено 28 справ. — Взагалі ухвалив парламент за час цілої останньої сесії отєї важнійші закони: Бюджетову провізорію; закон о будові водних доріг; інвестиції і локальні залізницї; новелью о наложностях; зміну двох параґрафів промислового закона; закон о 9-годиннім часі праці в гірництві; закон о горівчанім податку; закон о марґарині; закон о увільненю від податку деяких краєвих обліґацій; закон о пільгах для деяких міст, між ними також для Львова; закон о численю промислового і рільничого руху; закон о відступленю Вавелью на цісарську палату; закон о ве-

теринарях; закон о хірургічних зборах; закон о сирітських касах і т. д.

В четвер приїхало до Англії посольство з Марокко, везучи багаті дари для анґлійского короля, а зложене з 30 осіб. На чолі посольства стоїть сам великий везир, а супроводить его і начальний командант мароканської армії. З Лондона має поїхати посольство до Берлина а відтак до Парижа. Посольство то дуже поважне і кажуть, що приїхало до Європи у важних справах, імовірно аби відвернути від Марокка грозу забору зі сторони Франції.

Справозданє

„головного віділу руского Товариства педагогічного“ у Львові.

за час від 1. січня до 31 грудня 1900 р.

(Дальше.)

IX. Мужеский Інститут.

В склад комітету, що з порученя віділу Руского Тов. педагогічного упрավяв Інститут, входили: дир. Едв. Харкевич як голова, Іван Кокорудз, проф. рускої гімназії, о. Д. Дорожинський, катихит рускої гімназії, адвокат др. Стефан Федак, лікар др. Антін Хомин і Кость Паньковський як члени. Сей останній був заразом настоятелем Інституту.

Поцри реліґійно-моральне вихованє мав комітет на оці товарише пожитє учеників. Помочию при науці занимались інструктори подиноких клас. Се ліпші ученики, що в Інституті осталися безплатно. Образованє шкільне розширювано лектурою домовою під надзором настоятеля. В огороді, де в літї перебувають ученики в часі свободнім від науки, суть бари і рек до гімнастики; майже що неділі і свят відбувано дальші проходи в околиці львівські. Комітет мав на оці, щоби ученикам подавано все страви як найздоровійші і в тім вигляді ішов за радою др. Хомина, що безкористовно питомцям уділяв лікарських рад. Принятих було з I. класу гімн. 3, з II. класу 8, з III. кл. 6, з IV. класу 7, з V. класу 10, з VI. класу 8, з VII. класу 6, з VIII. класу 3, з народних шкіл 1. З того було священичких діттих 28, учительських 12, селянських 4, урядничих 3, а сиріт 5. Результат загальної класифікації

слідуючий: класу з відзначенєм дістало 3 учеників, класу другу 8, поправку 3, інші класу першу. До іспиту зрілости сїдало трєх елевів, з чого 2 здало, 1 з відзначенєм, 1 дістав поправку.

Приходу було 19.780-82 кор.; розходу 19.678 кор.

Отже до переносу надвижка 102-82 кор.

X. Бурса.

Принято 30 синів селян і міщан, учителів народних, священиків, учеників рускої гімназії. Бурса поміщена при улиці Вірменській ч. 2.

До комітету бурси вибрані:

Директор Харкевич, взглядно заступник голови Василь Біленкий, як голова; проф. Цеглинський як директор науковий; Марія Біленка як директорка екон.; о. Лужницький як священик; Др. Озаркевич як лікар; Др. Федак як дорадник правний.

Оплата місячна в бурсі виносить переважно від 12 до 20 К. З новим роком шкільним Виділ прийме до бурси 50 учеників. Задачею Виділу є запомагати нашу шкільну молодіж, та через те дати можливість неодному талантові набуванє просвіти, що вийде колись на пожиток цілому народові.

XI. Виданя в році 1900.

Казки А. С. Пушкіна	30 сот.
На Прічках, С. Пятки	30 „
Народні Оповіданя, М. Вовчка	30 „
Марта Борєнка, істор. оповіданя	64 „
Народні думи. Впорядкував Др. Мих. Пачовский	64 „
Вибір поем., Ол. Кониського	30 „
Казки Гр. Л. Толстого	40 „
Покараня лож О. Кучальської	20 „

Ухвалено печатати табльо заслужених Русинів. Що до видавництва взагалі, то Виділ старає ся достарчати нашій молодіжи патриотичної і просвітної лектури так у формі окремих книжочок як періодичного видавництва (Дзвінок), щоби наша молодіж жовила ся нашим добром з хісною для нас.

XII. Закінченє.

На закінченє уважаю за відповіднє навести дещо з нашої „Відозви“, взиваючої до вступованя в члени нашого Товариства.

У всіх культурних народів існують педагогічні товариства, що змагають до двиганя й ширєня просвіти та до розвою школи в на-

— Так! — крикнув пристрасно Баскїєць. Тоді Гаррідо обернув ся до Пєни.

— Пєпо Ехєґарай — а ти, чи годиш ся стати жєною Гуана Араквіля?

Пєпа поступила крок ід Баскїйцеви, підняла на него свої красні чорні очі, і відповіла твердо:

— Ні!

І в товнї і в рядах вояків роздає ся шепіт, і немов одно з тисяч зітхань злите „ах!“

— Ні — повторила дівчина сильним голосом. — Я присягла належати лише до тебе — і присяги додержу, бо до нікого иншого належати не буду. Але бути жєною такого як ти — убійника!.. Ніколи.

В тій хвили роздає ся — ген, далеко понурий голос дзвона, звїщаючий смерть Цукарраґи. То дзвонено в таборі Карлієтів. Отрує зробила своє.

— Цукарраґа не живє — шепнув старий Гаррідо, а відтак нагле обертаючи ся до Араквіля, спитав: — Гуане Араквіль, що маю зробити з твоїми двома тисячами талєрів?

— Роздати між убогих — відповів попу-ро Баскїєць. — Для мене не треба навіть хрєста на гробі.

А відтак вказуючи на стоячий в поготівлі відділ стрільців, спитав:

— То для мене, пане ґенерале, правда?

— Гуане Араквіль! — відповів Гаррідо — вояки не убють тебе... отрує!

Тоді Баскїєць наблизив ся до священика і перехрестивши ся прикляк. Священик зробив над его головою знак хрєста і почав відмавляти молитву за покаяних. На церковній вежі відозвали ся похоропні дзвони.

Араквіль встав, вийшов з кишені папіроса, того самого папіроса, що его взяв на па-

мятку від Цукарраґи, попросив підofiцїра о огонь і закуривши, сказав до Гарріда:

— Готовий, пане ґенерале!

Загуділи бубни, засудженого відведено на конець площі.

В церкві роздає ся спів побожних.

Нараз доніє ся з далека короткий голос команди: „Пали!“

Пєпа упала на коліна і стала молити ся.

„Отче наш іже єси на небєсїх...“

Грохїт вистрілів перебив єї молитву.

В тій самій хвили Араквіль прошитий кулями повалив ся на землю.

Коли підofiцїр наблизив ся до трупа, аби як припис велить вистрілити єму в ухо, з недокуреного папіроса підоймала ся ще тонка смуга диму, що пережила і Цукарраґу, героя і Араквіля — убійника.

Монґольска казка про сонце.

(Після російского перекладу — Богуславского).

Давно колись сонце цілком не світило. Люди ходили потемки і не знали як земля виглядає. Пітьма покривала цілий світ. Та й чого мало сонце світити, коли люди не мали видючих очей і родили ся сліпими. Сумно, ах як сумно жили тоді люди! Бажали собі смерти і умирали цілими громадами. Всі були би помирали, колиб їх була не виратувала дочка Аблаї. Она походила з Танґавтів і була красна як весо на землі, крім того радість наповняла єї молодецьку душу і з єї уст випливало багато хороших пісень, так що прозвали єї „голосом нічного соловія“. Рано виходила з

своєї хати, ішла галячись над ріку, сїдала на берег і звичайно співала:

„Де ти ховавєш ся, золоте сонічне світло, де твій сияючий промінь, чому відбираєш нам твою оживляючу теплоту? Грєбова пітьма вкриває землю, пахучі цвітї не цвітуть а шумлячі дерева мовчать. Земля єсть мертвим сном і нема на ній ні веселости ні радости. Сумні і закурені ходять люди. О, погляньже, прекрасне сонішне світло на нас і огрій нас змерзлих і бідних твоїм оживляючим промінем“.

Далеко лунав по пустім степі милий голос дівчини і з усіх сторін сходили ся люди сїдали тихо побіч неї і прислухувались їй мов зачаровані.

Місяць сходив і заходив багато разів і з милосердієм дивив ся на чорну землю. Грєбова тишина царила на ній. Ні одного людєкого голосу, ні ірзаня копий, ні рику худоби, нічого не було чути і всі сотворіня повисли голови мовчали.

Жаль стало місяцеві землі. Він увійшов до сияючої золотом палати сонця і просив о милосердїє для землі.

— Зроби ласку — сказав він — огрій і освіти єї. Люди, худоба, все гине, все умирає і щєзає.

— Ти не знаєш людей! — відповіло сонце — коли я засвічу на них, буде з ними ще гірше! Правда цвітї будуть цвісти, дерева будуть зеленіти, степи покривуть ся мягкою муравою, цілий світ оживе — а відтак попливе кров на пахучі цвітї, дерева будуть горіти, а прекрасну мураву будуть толочити кінські копита. Люди лихі і лукаві. Они ненавидять одні других і потребують світла лиш аби мордувати, палити, рабувати.

Новинки.

Львів дня 11 го червня 1901.

— **Є. Е. п. Маршалок** краєвий гр. Стан. Бадені виїхав в неділю пополудни до Відня на засіданя палати панів. П. Маршалок верне до Львова в середу.

— **Засіданя старшини „Сокола“** відбуде ся в четвер дня 13-го червня 1901 р. о годині 8-й вечером в „Соколі“.

— **Друга ювілейна процесія** під проводом Виреосв. Митрополита Шенницького при величезнім здвизі вірних вирушила в неділю пополудни з катедри св. Юрія до латинської катедри, а опісля до Успенської церкви. Звідси мала вступити до вірменської катедри, але з причини неогоди повернула прямо до катедри св. Юрія. Третій обхід ювілейний має відбутися слідуєчою неділю.

— **Оперу Падеревського „Манру“** виставлено в суботу в львівській театрі при битком набитій залі. Опера загальною подобала ся і композита обешнала публіка вітаннями і цвітами та устроїла ему одушевлену овацію. Театр був з виї удекорований. Від приготівлених в честь композитора пірив і торжеств він випроєв ся і був лише на евіданю у п. Намістника гр. Цішньського. В неділю по полудни відїхав Падеревський до Англії.

— **Іспит зрілости** в жіночій гімназії в Кракові відбув ся в днях 3—4 с. м. До іспиту зголосило ся 18 абітурієнток. З того здало іспит 16, одну ренпробовано на рік, а одна одержала поправку.

— **Величезну шкоду** в сторонах коло Куликова і Радехова паробила на полях малесенька комашка, звана скакавочкою шестизначною. Пані Сем. з Куликова, котра приїїла підписаному кілька оказів сего пікідника з запитанєм, що би то була за комашка і як її губити, так нині: „Від кількох днів появилася у нас на полях в дуже великій кількості, якась мушка, котрої окази посилаю в прилозі та прошу о пояснене, що то за несподіваний гість і чим его можна би вигубити. Він обїїв цілі поля, засїїв пшеницю, ячменем і віном та очевидно висеєв соки, бо рослини жовкнуть а відтак біліють і цілі лани збіжа висихають зовсім. Мушка та посуєв ся як повій або огонь. В Куликові обчислюють ту шкоду на 1.200 К., а нині видїла я і в околиці Радехова

того гостя. Цілі лани пшениці вже пожовкли. — Отже на поставлене питане відповідаю. Згадана комашка єсть то т. зв. Скакавочка шестизначна (*Jassus sexnotatus* Fall.), що належить до рода скакавочок або карликоватих цикад (*Cicadellidae*); отже то ані не мушка ані не хрущик, лиш рід малесенької цикади. Скакавочка шестизначна єсть всего лиш 4 міліметри велика, головку має цитриново-жовту а на вїї три пари, отже шість чорних точок або значків: на хребті, там, де починають ся крильця, має красно викроевий щитик, котрий своїм кінчиком входить меж крильця і по тім пшенику, як і по білх як молоко болонастих крильцях можна єю комашку зараз відріжнити від мухи або хруща. Вирочім єсть она чорна. Межи кільканадцяти присланими оказами знайшов я всего дві справденні скакавочки, а все проче то пікідники із личинок, котрі вже переобразували ся в скакавочку. Дятого треба тим комашкам добре придивити ся, коли можна, то навіть через побільшаюче скло, щоби їх добре пізнати. Они появляють ся в деяких роках міліярдами і присїдають пшеницю, жито, ячмїнь і овес та роблять страшенну шкоду. Так появилася они були в роках 1863, 1869, 1892 і 1893 в Лукинях і на Шлєску прускїм та в сусїдних краях; ярі засїїв а особливо овес так були знищили, що цілі лани треба було переорювати. Скакавочки живуть звичайно на сіножатах в траві, а коли дуже розмножать ся, кидають ся на поля. Зовсім готові комашки зимують в землі під грудками, а відтак з весною зноєть яечка, з котрих до 4 неділі вироджують ся вже зовсім готові нові комашки: ті зноєть в червні знов яечка і вироджують ся нове, друге покоління. Скакавочки присїдають стебла і єєть з них соки, від того рослини жовкнуть і висихають. Коли підїїти до тих комах, то они скачуть як блохи і втікають. Коли нападають на лани, то не на цілі від разу, лиш починають з краю і нищать все за покатом. Дятого скоро де той пікідник появить ся, треба зараз збіже краями припорати. Також вилувлює ся его в той спосіб, що верхом збіжа тягне ся довгий і відновідно широкий насок полотно намащений чим липким, до котрого комашки зіскакуючи із стебел, прилипають; так само ловлять его на дошки помашені медом. Але найважнійша в кождім случаю річ, щоби переорати те збіже, яке пікідник обїїв, а то не лиш дятого, щоби его самого але також і его яечка знищити, які він складає на листю збіжа і трав. — (К. Калжикевич).

— **Огні.** З Перемішля пишуть, що дня 3-го с. м. вибух огонь в громадї Поздич і знищив 14 селянських господарств. Шкода виноєть до 60.000 К., а була обезпечена лиш на 14.740 К. Причина пожару незвістна.

— **Дефравдація.** Кочоровського Казимира, секретаря пов. урядів помісничих намісництва, котрий урядував в відділі ц. к. видавництва шкільних руских книжок, увязнено під закладом дефравдації на суму 14.000 корон.

— **З Дрогобича** доноєть, що в Бориславі вибух оногди страйк між робітниками в копальнях воєку. Страйкує до 3.000 робітників.

— **Хмаролом** навістив Микуличин. Ямну і Яремче і ушкодив залізничний шлях. В наслідок того перервана на якийсь час залізнична комунікація Микуличина з Угорщиною.

— **30.000 корон** виноєть головна виграна лотерії „CONCORDIA“. Звертаємо увагу наших поваж. читачів, що тягнене відбуде ся невідкладно 25-го червня 1901.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 10 червня. Цісарський патент скликає сойм ческий на 18 червня, істрийский на 20 червня, а прочі сойми атже й галицький на 17 червня.

Відень 11 червня. Цісар запросив дра Кербера, аби в подорожи до Праги супроводив Монарха в двірськім поїзді і замешкав на замку в Градчинї.

За редакцію відповідає: Адам Креховецький

ціональним дує. Тисячі учителів, урядників і инших горожан узнають потребу і вагу тих товариств і вписують ся в їх члени, та причиняють ся хоть малими членськими датками до підмоги й улєкшеня їх многоважної діяльности. Таким чином з малих датків зростають у других народів значні средства материяльні, що позваляють їм скорим кроком здвигати школи і ширити народну просвїту, що все була, єсть і буде першим услївом національного розвою і могутости кожного народу.

Та чим же єї всі задачі єповнити, коли у нас задля суспільної байдужности на те средств не достає? Тут одна рада й одинокий вихід по при моральну поміч також громадна складка.

Не відказуємо ся від неї і не виправдуємо ся тим, що ми убогі, або що на ріжні наші товариства видаємо тільки а тільки місячно чи річно. Як цопри инші товариства не дамо на справу національного і просвїтного вихованя молодого покоління, то або зовсім або бодай в часті змарновані будуть наші жертви на другі товариства. Бо для когоч робимо всі ті жертви і для кого підоймаємо ся всіх тих трудів у других наших товариствах як не для тих, що по нас мають стати до народної роботи? А як наші наслідники не будуть до неї належно приготівлені, то чияж не змарнують нашого народного дорібку? Не потїшаймо ся тим, що ми по наших предках одержали ще менше ніж одержуть по нас наші спадкоємці. Свїт постуєє що-раз скоршим кроком наперед, тож як би прийшло ся нашим наслідникам іти тим самим кроком, що ним ідемо ми тепер, то они ще більше лишили-б ся поза культурними народами свїта, а така доля руского народу хїба не весела.

Хотїи маємо доперва несповна 1000 членів і під тим взглядом не дорівнуємо числом навіть меншим від нас народам (як н. пр. Словінцям), що мають в своїх таких товариствах десятки тисячів членів; то однакж з більшачого числа членів з всіх верств суспільности — з щедрої підмоги руских товариств і поодиноких осіб на цілі товариства — з заїнтересованія сдарами нашого товариства і з моральної помочи можна з відрадою закладати, що зєгал наші починає розуміти нашу задачу — і що хоть повільно — але постійно і поступенно зближаємо ся до своєї мети — ідеї. — *Танчаковский Посеф*, секретар.

(Конець буде).

Грізні слова єонця не відстрашили місяця. Він улякав перед ним і благав піднявши руки, аж найшов ласку для землі.

— Добре — сказало сонце — я тебе вислухало! За тра рано, як ти підеши на спочинок, нехай виїде „голос нічного соловія“ на берег ріки і нехай засїває мені пісню. Іди, занеси ему мій приказ!

Урадований підняв ся місяць на небо, взяв стріли і щит на дорогу і коли розпочала ся его пісна варт, став кидати стрїлами на хату, де спала хороша дочка Аблаї, „голос нічного соловія“.

Налякана зірвала ся дівчина і хотїла кричати. Але місяць шепнув їй щось, она почувла єго сїрбний голос, встала і вийшла з хати.

— Слухай, дочко Аблаї, солодкий голоєочку нічного соловія — сказав ніжно місяць пестячи поглядом хорошу дитину. — Іди над ріку і дождидай входу сонця. Твої пісні сподобались ему і оно хоче тебе побачити.

— Ах Боже, як твої слова радують мене! Буду тобі служити і тебе слухати, але як я слїпа можу побачити сонце? — спитала несьміло дівчина.

— Ходи лиш, моя сиза голубко, не бій ся! Побачиш сонце! — шептав місяць і проводив єї в дорозі.

Тихо пішов „голосок нічного соловія“ над ріку, єїв на березі і сумно спустив головку.

— Ах, місяць хїба жартував з мене! Якже мої очі отворять ся, аби я побачила сонце! — Але нагле скрикнула і сейчас замовкла. Здавалось їй, немов би далеко щось свїтіло, немов би небо червонїло, а якась невидима рука покривала его золотим промінем.

— Я бачу, бачу! — скрикнула дівчина і простягнула руки до сонця. А сонце підняло ся вище і вище, его золоте свїтло за-

ливалось землею, огрівало єї і будило все до нового життя. Цвіти розвивали, листе вкривало дерева, позеленїв безкраїй степ, а став і ріка, лїд і вічний сніг сїяли і свїтили ся веселими красками.

Люди і звірята побудили ся. Все бігло над ріку і дякувало славословлячи сонце, кождий як знав і умів. Мертва тишина уступила перед радістним гомоном. Птиці почали співати, верблюда кричати, воли ричали, а люди славословили імя Предвічного, що дарував їм нове жите.

І старий Аблаї виїшов з хати і отворив свої утомлені очі, аби оглядати чудеса сонця.

— Слава і дяка Одинокому, Сотворителю! — співав тихо старець упадаючи перед осліпляючим сонцем на колїна. Его дочка із зворушення не могла співати. Стоячи на колїнах дивилась мовчки на пречудний образ, якого перед тим не могла собі навіть уявити. Ледве слїдний вітрець порушав легонько високую траву і листем на деревах. „Голосочок нічного соловія“ почув слова сонця:

— Дарую земли жите, нехай тішпть ся ним і множить его, аби мої дари були для неї благословенієм! Скажи то твому народови, дочко Аблаї, аби знав, що значить мій дар.

Дівчина почала співати, всі окружили єї, аби послухати пречудної пісні, що одушевляла до молитви. Сині хмарки диму з жертвенників піднимали ся до неба, а хамоба, ляма і далай-ляма прилучили ся до побожного співу „голосочка нічного соловія“ і они і цілий нарід посилали ширю молитву до сонця.

Тисячі лїт минули, люди приходили і умирали. Дочка Аблаї вже давно, давно померла, але єї імя живе в устах людей від рода в род.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЕРА у Львові

при ул. Краківській ч. 9
продає вино шампанське Йосифа Терлей
і Спільки в Будапешті „TALISMAN SEC“
по дуже приступних цінах.

Тягнене
- - - невідклично
25-го червня 1901

Передостатній тиждень!
Головна виграна
30.000 Кор.
вартости

Льоси
Конкордія по 1 кор.
порувають:

М. Йонаш, Віктор Хаас і
Сн-а, Кіц і Штоф, М. Клар-
фельд, М. Файгенбаум, Со-
каль і Ліллен, Самуелі і
Липдав, Авг. Шеленберг.

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЕ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 см.

Ціна образа **6 корон** разом з поштовою пересилкою.

Набути можна у

Антоні Хойнацького, Львів

ул. Руска ч. 3.

„НЕКТАР“

Головний склад у Відні, VI., Webgasse 28.

Товариство для торгівлі і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини.

Доставці Двора царско-російського.

Надворні доставці кор. Вел. королів: Греції, Швеції і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892.

Grand prix в р. 1900,

найвища відзнака на загаль-
них виставах в Парижі,

Grand prix

найвища відзнака на виставі
в Антверпені 1894 р.

Золотий медаль

найвища відзнака на виставі
в Штокгольмі 1897 р.

Ці н н и к.

Ціни в коронах за одну коробку російської ваги (1 фунт. рос. — 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейлоу
$\frac{1}{1}$	15.20	11.—	10.—	9.—	8.20	7.60	6.70	5.80	5.20	4.30	6.70
$\frac{1}{2}$	7.60	5.50	5.—	4.50	4.10	3.80	3.35	2.90	2.60	2.15	3.35
$\frac{1}{4}$	3.80	2.75	2.55	2.25	2.05	1.90	1.70	1.45	1.30	1.10	1.70
$\frac{1}{8}$	—	—	—	—	1.05	—95	—85	—75	—65	—55	—85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаківане безплатно.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене видане, нове.

В 17-ох дуже хорошо опрацьованих томах з шкіряними хребтами і рогами,
обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторінок тексту, **10.000** ілюстрацій, карт
і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстрацій хромолітогр., **290** карт.

Крім того два томи доповнюючі і один том списку (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видання того твору, одинокого в загальній літературі, єсть літе-
ратским явищем не малої ваги. Розійшлося єго в 4-ох виданнях більше як півтора
мільярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавіший сучасний
твір, як словар людського знання.

Той лексикон можна дістати в комплекті, всі томи нараз на сплату **по
3 зр. місячно.**

Замовлення приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.